Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St, Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV Ч. 232. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 26-го ЖОВТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 26, 1978 No. 232. VOL. LXXXV.

НТШ в ЗСА відмітить 30-річчя бенкетом в Ню Йорку

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА відмітить 30-річчя свого існування врочистим бенкетом, який відбудеться тут в суботу, 28-го жовтня ц. р., в балевій залі готелю „П'ята Евеню" (П'ята евеню і 9-та вулиця), о год. 6-ій увечері. В цій ювілейній зустрічі-імпрезі заповіли свою участь визначні науковці з Америки і Канади.

Імпрезу відкриє голова НТША д-р Ярослав Падох, а нею проводитиме ред. Іван Кедрин Рудницький. Після молитви, що її відмовить о. д-р Володимир Гавліч, ЧСВВ, парох місцевої католицької церкви св. Юра, про підсумки 30-річної праці НТША доповідатиме проф. д-р Микола Чировський, науковий секретар Товариства. Д-р Роман Осінчук, один із основників НТША, поділиться споминами про перші роки праці цієї наукової установи. Маестро Йосип Гірняк виголосить „Слово Шевченка".

Привіти виголосять: д-р Володимир Душник від УККА, д-р Василь Омельченко від УВАН, проф. д-р Омелян Пріцак, директор УНІГУ, проф. д-р Любомир Винар від Українського Історичного Товариства, д-р Богдан Стебельський від НТШ в Канаді. Заключне слово виголосить проф. д-р Осип Андрушків.

Як уже інформовано, ювілейний науковий конгрес НТШ, присвячений 30-річчю НТША і 60-річчю відновлення Української Державности, відбудеться в Ню Йорку від п'ятниці до неділі, 24-26-го листопада ц. р. Біля 40 українських науковців виступлять з доповідями на цьому конгресі.

Відбудуться Пленарні наради Крайової Управи Дивізійників

Ню Йорк (О. Л-ий). — В неділю, 29-го жовтня ц. р., відбудуться у Ню Йорку о 12-ій год. дня в домівці Станиці Дивізійників в Українському Народному Домі, кімната ч.31 при 140-142 Друга евеню, Другі Пленарні наради Крайової Управи Братства кол. вояків 1-ої Української дивізії УНА в ЗСА при співучасти членів Президії Головної Управи Братства та Братства „Броди-Лев".

На порядку нарад будуть річні звіти діяльности Крайової Управи Братства за перший рік її каденції, участь й підтримка III СКВУ і панель комбатантських організацій під час СКВУ, видавничі справи Братства — вояцький журнал „Вісті комбатанта", кольпортаж двох найновіших видань Братства, а це історії створення та дії Військової Управи Дивізії „Галичина" Романа Крохмалюка під наголовком „Заграва на Сході", яка вже появилася друком, та спогадів про Дивізію у полоні Всеволода Будного „Рімінi", яка незадовго вийде друком з рамени Головної Управи Братства. Одною із дуже важних й актуальних точок нарад буде також дальше посилення збирання й досліди джерельних матеріялів до запланованого видання „Історії Української Дивізії" та нові засоби придбання потрібних фондів на цю ціль, підготова ювілейних відзначень у 1979 році 35-ої річниці боїв Української Дивізії під Бродами, пляни діяльности Крайової Управи на слідуючий рік тощо.

Жалобна академія в Чікаґо по сл. п. С. Бандері

Чікаґо. — У великій залі Дому СУМА в неділю, 15-го жовтня, після Богослужень у церквах за спокій душі сл. п. Степана Бандери, відбулась жалобна академія, заходами місцевих Організацій Визвольного Фронту.

На сцені, прикрашеній портретом Провідника Революційної ОУН Степана Бандери, з прапорами і живими квітами, голова 8-го Відділу ООЧСУ інж. Роман Гриневич відкрив академію вступним словом. Після однохвилинної мовчанки, з доповіддю на тему „Провідник Степан Бандера в українській літературі і мистецтві" виступав Леонід Полтава, голова КУ АДУК у Америці, який між іншим сказав, що „понад 200 літ чекав Гетьман Мазепа великого твору — і дочекався в романі-трилогії Богдана Лепкого „Мазепа". Для повного відображення життєвого чину Провідника Степана Бандери в літературі й мистецтві потрібний також час, але такі твори постануть ще в наших десятиліттях".

По доповіді студент-сумівець Маркіян Лувунь продекламував поезію Богдана Ніжанківського, присвячену сл. п. С. Бандері і створену незадовго по його смерті 19 років тому, а сестри-сумівки Наталка і Ганнуся Карачевські виступали з фортепіяновими точками.

Жалобна академія закінчилась співом національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Родезійський уряд погодився на переговори з партизанами

Вашінґтон. — Члени тимчасового уряду Родезії, тобто білий прем'єр Іян Смит і три лідери поміркованих фракцій чорної більшости африканської країни, єпископ Абель Музорева, пастор Ндабанінґжі Ситголе і племінний ватажок Джеремая Чірау, минулої п'ятниці, 20-го жовтня, після нарад у Державному департаменті з представниками урядів ЗСА і Британії, погодилися взяти участь у „загальній конференції", у якій взяли б участь також лідери марксистського „Патріотичного Фронту", який веде збройну боротьбу проти тимчасового уряду.

Цей уряд зобов'язався довести до перебрання влади чорною більшістю на початку наступного року, але лідери згаданого „Фронту" Джошуа Нкомо і Роберт Мугабе твердять, що обіцянки Іяна Смита — „це обман". Нкомо в суботу, 21-го жовтня, заявив, що не братиме участи в „загальній конференції", бо військові частини тимчасового уряду збомбардували партизанські бази в сусідніх Замбії та Мозамбіку і тому „Патріотичний Фронт" продовжуватиме свої старання силою зброї „захопити владу в Зімбабве (Родезії)". Однак, коментатори вважають, що Нкомо правдоподібно змінив би свою думку, якщо б „загальна конференція" стала дійсністю, а не тільки неясною ціллю.

Чотири члени тимчасового уряду після майже двотижневих відвідин ЗСА, куди прибули на запрошення 27-ох американських сенаторів, повернулися до Родезії минулої п'ятниці.

Китай і Японія заявились за поширеною співпрацею

Токіо, Японія. — Тенг Гсіао-пінг, заступник голови китайської Комуністичної партії і прем'єр-міністра і Такео Фокуда, прем'єр-міністер японського уряду обмінялись в понеділок, 23-го жовтня ц. р., ратифікованими договорами, які формально закінчують чотири декади ворожнечі між цими двома азійськими державами і наближують їх до такої стадії у якій вони зможуть тісно між собою співпрацювати у різних ділянках життя.

Обмін договорами відбувся на спеціяльній 30-хвилинній церемонії у присутності вище згаданих представників обидвох урядів і їхніх співробітників. Обидві сторони в коротких словах висловили думку, що підписаний мировий договір остаточно загоїть рани Другої світової війни і спричиниться до поширення економічної співпраці, яка може охоплювати більйони долярів у зв'язку з цим, що Китайська Народна Республіка вже раніше прийняла плян відбудови і скріплення своєї господарки, головно індустрії на протязі чергових 25 років.

Після обміну документами, Тенга прийняв на спеціяльній авдієнції імператор Японії Гірогіто і довго з ним розмовляв на різні теми світової політики і будучої співпраці між Японією і КНР. Після авдієнції в Гірогіто, Тенг розмовляв ще 90 хвилин з прем'єром Фокудою, який опісля заявив кореспондентам: „ми говорили з Тенгом, як старі й давні приятелі". Тенг між іншим відмітив, що тіні Другої світової війни, які він назвав „періодами непорозуміння", зникли в обличчі 2000-річної китайсько-японської дружби і ці „непорозуміння" не повинні, на думку Тенга, ніколи більше в історії повторитися. Фокуда погодився зі словами Тенга і заявив, що Японія ніколи більше не буде агресором.

Займаючи становище до японсько - американської співпраці, Тенг висловив думку, що Японія мусить військово тяготіти до З'єднаних Стейтів Америки, які дають її свого роду мілітарне прикриття і забезпечують перед агресією, але він критикував політику детанту, яку стосують ЗСА у відношенні до Совєтського Союзу, перестерігаючи, що в тіні цієї політики СССР розбудовує свою нуклеарну зброю. „Світ знаходиться в дуже небезпечній ситуації, — заявив китайський політик, — і хтось мусить звертати на це речі увагу".

Японський речник, покликуючись на слова Тенга висловлені ним у розмові з Фокудою, заявив, що, КНР надіється на мир і працює в напрямі, щоб оминути жахіття Третьої світової війни.

Тенг згадав також про великі армійські з'єднання СССР на китайсько-совєтському кордоні, які наводять страх на народи Азії і посилюють недовір'я. Він вважає, що китайсько-японський договір збільшує надії на мир, але так не думає Москва, яка твердить, що договір є мілітарною змовою Японії, Китаю і ЗСА проти Совєтського Союзу і що збільшує загрозу війни, хоч самий договір не включає жадної клявзулі про військову співпрацю і навіть не передбачає спільних виступів проти совєтської експансії в Азії.

Деякі скептики застановляються чи Китай буде спроможний платити за збільшену торговельну виміну з Японією й іншими країнами Заходу, хоч, як твердять спеціялісти, китайські джерела вугілля і нафти є невичерпними і з них користатиме не тільки Японія, але також інші країни світу.

Китай обмежує допомогу країнам „третього світу"

Гонґ Конґ. — Китайська Народна Республіка почала драстично обмежувати економічну допомогу для країн т. зв. „третього світу", з огляду на власні запотребування, а головно тому, що деякі країни показались невдячними і в політичному та ідеологічному спорі Пекіну з Москвою стали по стороні Совєтського Союзу. До цих останніх належать В'єтнам, Ляос та інші азійські й африканські країни. Деякі невдячні країни, В'єтнам, Албанія, які колись були найближчими приятелями КНР, тепер ведуть відкриту пропагандивну кампанію проти китайської закордонної політики, а навіть готуються до збройної боротьби з китайським велетнем.

Кажучи, що В'єтнам „віддав Китаєві зло за добро", нові китайські керівники наказали припинити в 1977 році всяку допомогу, військову й економічну, для цієї країни у відплату ніби то за переслідування і винищування китайської національної меншини у В'єтнамі і насильне виселення китайців. До того часу Китай постачав кожного року різні товари для Ганою на суму понад 300 мільйонів долярів.

У випадку Албанії, яка з приходом до влади Гуа Куо-фенга повела сильну атаку на „китайських ревізіоністів", які, мовляв, „зрадили ідеї Маркса-Леніна", то Китай довго проволікав з обмеженням економічної допомоги, надіючись, що йому вдасться полагодити шляхом переговорів внутрішні міжпартійні спори з албанськими керівниками, але коли Албанія почала силою осувати китайських дорадників і техніків, Пекін припинив всякі зв'язки з тією комуністичною країною. Цю невигідну для Пекіну ситуацію використовує тепер Москва і її сателіти, які намагаються запрягти албанську державну пропаганду до протикитайського воза.

Політичні спостерігачі вважають, що в найближчому часі Китай припинить також допомогу для Ляосу й інших африканських держав, які вдержують дуже близькі зв'язки з Москвою.

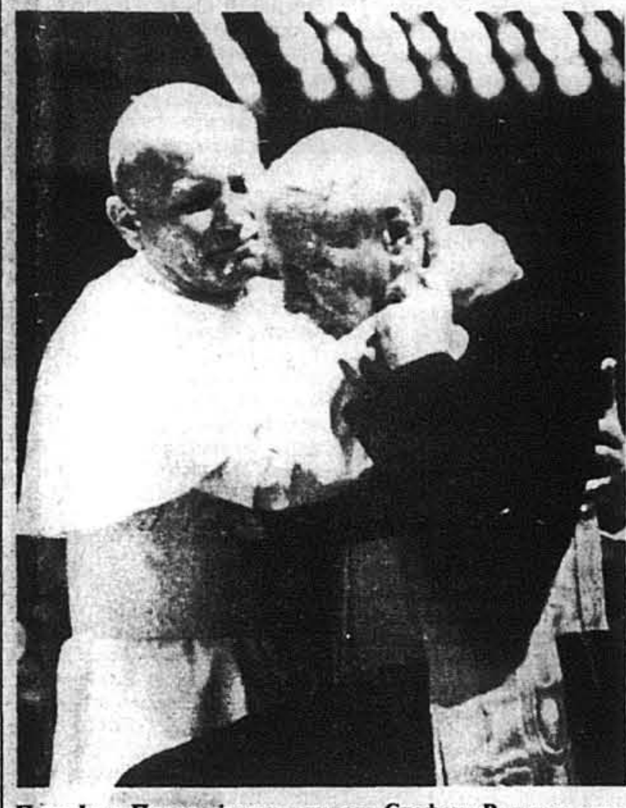
Демократи Пуерто-Ріко заявились за статусом стейту

Сан Хуан. — У праймериз Демократичної партії Пуерто-Ріко, які відбулися в неділю, 22-го жовтня, перемогу здобула фракція, яка бажає, щоб цей острів, який тепер є „комонвелтом" ЗСА, став стейтом. Коментатори передбачають, що коли закінчиться остаточне підрахування голосів, то виявиться, що біля 400 000 пуерто-ріканців, членів Демократичної партії, голосувало за статусом стейту.

У цих праймериз програла фракція партії, яка вважає, що Пуерто-Ріко повинно залишитися „комонвелтом", як теж та вітка, яка вимагає самостійности для того острова.

Хоча в Демократичній партії більшість заявилася за статусом стейту, то фактично більшість всього населення Пуерто-Ріко вважає, що їхній острів повинен залишитися „комонвелтом" ЗСА. Щодо „самостійників", то в останніх двох загальних виборах вони здобули тільки 4 відсотки голосів.

Папа закликає поляків обороняти свою людську гідність

Папа Іван Павло вітає кардинала Стефана Вишинського під час зустрічі з поляками

Ватикан. — Папа Іван Павло II, колишній кардинал Кароль Войтила з Кракова, у понеділок, 23-го жовтня, під час авдієнції з туристами з Польщі, які прибули на його цедільну інсталяцію на Апостольський Престіл, закликав їх „протиставитися всьому, що загрожує людській гідності" в їхній комуністичній країні, вказуючи, що Католицька Церква в Польщі пережила і далі переживатиме „важкі часи", але висловив переконання, що Церква і вірні переможуть всі труднощі.

„Я не був би тут сьогодні, якби не ваша сильна віра, навіть в ув'язненні", — сказав до своїх земляків 264-ий Папа Римський.

Раніше того самого дня він промовляв до представників 125-ох країн і міжнародних організацій, заявляючи, що світовий мир можливий тільки тоді, коли буде „дійсна співпраця і зростаюча єдність серед людства", та обіцяв підтримку Католицької Церкви для всіх мирових починів та плянів. Він підкреслив, що продовжуватиме діялог із комуністичним світом, що їх розпочали його попередники Іван XXIII і Павло VI, „бо це єдиний спосіб зменшити проблеми".

На зустрічі Папи Івана Павла з його земляками були пресутні також поляки з ЗСА, Канади та інших країн вільного світу, які вітали його частими многоліттєвими „Сто лят", висловлювали свою радість і гордість з факту, що „Папа наш", цілували його перстень і руки, а Папа Іван Павло дякував їм, розмовляв з великою кількістю присутніх, висловив бажання в наступному році прибути до Польщі на відзначення 900-річчя смерти св. Станіслава.

На цій зустрічі був присутній кардинал Стефан Вишинський, примас Польщі, якого Папа Іван Павло, колишній архиєпископ Кракова, тепло вітав.

Голова Об'єднаних Шефів Штабу перестерігає перед загрозою з боку СССР

Вашінґтон. — Генерал Дейвід Джовнс, голова Об'єднаних Шефів Штабу ЗСА, у інтерв'ю, що його поміщено в найновішому числі журналу „Ю.С. Ньюз енд Ворлд Репорт", заявив, що якщо продовжуватиметься теперішня тенденція, то в 1980-их роках Совєтський Союз може здобути військову перевагу над Америкою. Зазначуючи, що кілька років тому ЗСА ще мали значну мілітарну перевагу над СССР, ген. Джовнс твердив, що „тепер ця перевага зникає".

Він твердив, що американські аналітики недооцінювали спроможностей Совєтського Союзу в ділянці розбудови нової зброї, а тепер показується, що Москва не тільки значно збільшила кількість своїх вояків і кількість зброї, але дуже поліпшила якість різних родів зброї. Не зважаючи на економічні проблеми, Совєтський Союз видає біля 13 відсотків із загального державного приходу на військові цілі, тобто значно більше ніж ЗСА, — зазначив ген. Джовнс, додаючи, що нема жадних познак, щоб Москва в ближчому майбутньому змінила свою політику.

Голова Об'єднаних Шефів Штабу висловив опінію, що однобічні концесії з боку Америки, тобто однобічна „здержливість" у ділянці озброєння, не переконають уряд Совєтського Союзу припинити свою приспішену розбудову зброї, бо цього Москва не робила в минулому і не робить тепер. На думку ген. Джовиса, ЗСА мусять розбудовувати свою військову силу, бо тільки це переконає лідерів Совєтського Союзу, що їхні власні заходи в ділянці збройення є „контрпродуктивні". Як довго СССР продовжує скріплювати свою військову силу, Америка мусить робити це саме, щоб у 1980-их роках Совєтський Союз не здобув мілітарної переваги над ЗСА, — сказав ген. Дейвід Джовнс.

МІЖНАРОДНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ПРОФ. Д-РА Я. РУДНИЦЬКОГО

Лювен, Бельгія. — У зв'язку з іменуванням нових делегатів Канади — проф. Яра Славутича, Рейбурна та Доріяна Пуаріє — на останньому Міжнародному Конгресі в серпні ц. р. у Кракові, позачно обрано проф. д-ра Я. Рудницького почесним довічним членом Міжнародного Центру Назвознавства у Лювені; він перший українець, який отримав таке відзначення. Центр, що його основано у Лювені в 1974 році, запросив цього року д-ра Я. Рудницького (тоді в Гайдельберзі) до співпраці, як члена основника ономастичних конгресів у 1938 році. Від 1952 року він заступав у цьому Центрі Канаду.

Українські науковці взяли участь у З'їзді Славістів

Колумбус, О. (М. Богатюк). — Від четверга до неділі, 12-15 жовтня ц. р. тут відбулася X Крайова Конвенція Американської Асоціяції для Сприяння Слов'янським Студіям (АААСС), в якій взяло участь понад 1000 професорів американських високих шкіл, які у 95 окремих сесіях обмірковували справи східньо-европейської історії, літератури, мови, політики та економіки, як також і географії, релігії, військових справ, біо-бібліографії тощо.

На Конвенцію АААСС прибуло 9 українців професорів американських університетів.,

З доповідями виступили: проф. Олександер Сидоренко на сесії „Національне питання і розподіл продуктивних ресурсів в СССР" та проф. Орест Пеле на сесії „Дослідчі можливості в неросійських совєтських республіках". Дискутантами доповідей були: проф. Микола Богатюк на сесії „Національне питання і розподіл продуктивних ресурсів в СССР" та проф. Степан Горак на сесії „Меншини в Середній Европі: справа Коринтії". Головою сесії „Ділові та урядові стосунки у торгівлі між Сходом і Заходом" був проф. Олександер Вороняк. Учасниками Конвенції АААСС були також професори Ярослав Білінський, Ігор Каменецький, Ліда Козлюк, Михайло Палій та Дмитро Штогрин.

Українських учасників Конвенції гостили у своєму домі інж. Кость і д-р Олександра Мельники, відомі громадські діячі, які подбали про те, щоб у вікнах університетської крамниці „Лазарус", разом з експонатами інших національних груп, були також і українська вишивка, кераміка, писанки, килими, різні інкрустовані вироби тощо; там відбувалися також показові лекції малювання українських писанок, про що обширно згадувала місцева преса.

З нагоди Конвенції АААСС, губернатор стейту Огайо, Джеймс А. Ровдс, окремою проклямацією проголосив 9-15 жовтня 1978 року Тижнем Східньо-Европейської Спадщини. У проклямації, серед імігрантів зі східної Европи, яких нащадки складають сьогодні біля 20 відсотків цілого населення стейту Огайо, згадано на першому місці українців, а далі угорців, словаків, словінців, чехів та поляків — разом 19 національностей.

Похвально згадується їхню працьовитість та їхній вклад у побудову та розвиток промисловости північних районів З'єднаних Стейтів Америки. „Як нащадки гордих, працьовитих та релігійних імігрантів зі Східньої Европи, — сказано у проклямації, — вони завжди відогравали позитивну і творчу ролю в соціяльних, релігійних, культурних та господарських інституціях стейту Огайо.

Наступна XI Річна Конвенція АААСС відбудеться в Ню Гейвені, Конн., 10-13 жовтня 1979 року.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ЧЕРГОВІ ВИСТАВКИ ОМУА

Ню Йорк, Н. Й. — Об'єднання Мистців Українців в Америці інформує, що відкриття виставки кераміки Володимира Королика і картин Ярослава Стадника відбудеться в неділю, 29-го жовтня ц. р., о год. 1-ій по полудні в Галерії ОМУА при 136 2-га евеню. Виставка буде відкрита в будні від год. 6-8; суботи й неділі від 1-8 вечором і триватиме до 5-го листопада включно.

БОРИС БЕРЕСТ ДОПОВІДАТИМЕ У ЛМКЛЮБІ

Ню Йорк, Н. Й. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що у п'ятницю, 27-го жовтня ц. р., о год. 7:30 вечора, тут у приміщенні цього Клюбу, з рамени Інституту Української Мови доповідатиме Борис Берест на тему: „Проблеми українського правопису в діяспорі". Вступне слово — Віталій Лехтер. Після доповіді відбудеться дискусія.

ВИСТАВКА ОРЕСТА ПОЛІЩУКА В ДЕТРОЙТІ

Детройт, Міч. — В п'ятницю, 27-го жовтня ц. р. о год. 7:30 вечора тут в Галереї „Еко" у Воррен, Міч. відбудеться відкриття виставки картин Ореста Поліщука. Виставку можна буде також оглянути в суботу й неділю, 28 і 29-го жовтня.

„СТЕПОВИЙ ГІСТЬ" У НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н. Й. — Студія Мистецького Слова пані Лідії Крушельницької поставить в неділю, 29-го жовтня ц. р., о год. 2:30 по полудні в залі Фешен Інститу при 227 Захід 27-ма вулиця прем'єру драми Бориса Грінченка „Степовий Гість" на 5 дій з доби Хмельниччини. Гостинно, в ролі бандуриста, виступить проф. Роман Левицький. Постава: Лідія Крушельницька; хореографія: Ольга Ковальчук - Івасівка; оформлення і костюми: Марійка Шуст; світло: Юрко Гречило; інспектор сцени: Володимир Папуга. Квитки можна набувати в крамницях „АРКА" і „ЕКО" і при касі театру. Виставу спонсорує т-во „Самопоміч" — Відділ в Ню Йорку.

ВИСТАВКА ГУЦАЛЮКА І КАПШУЧЕНКА

Філядельфія, Па. — Пластове Плем'я „Перші Стежі" влаштовує тут в Пластовій Домівці (10 вулиця і Данкенон) виставку олій Любослава Гуцалюка та праць скульптора Петра Капшученка-Енка в порцеляні. Відкриття виставки відбудеться в п'ятницю, 27-го жовтня ц. р., о год. 8-ій вечора. Виставка буде відкрита в суботи й неділі від 10:30 — 5 вечора. Влаштуванням цієї виставки організатори відзначають 10-ту річницю мистецьких виставок у Філядельфії.

СВЯТО ПОКРОВИ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н. Й. — Управа 14-го куреня Українського Вільного Козацтва влаштовує в неділю, 29-го жовтня ц. р., тут у Пластовій Домівці при 144 2-га евеню Свято Покрови. У програмі: Молебень в намірені українського народу та зустріч з громадянством при перекусці. В часі перекуски з коротким словом виступить генеральний судя УВК мгр Ярослав Савка і п. Йоахим Вишневецький.

ДОПОВІДЬ В ТЕМПЛ УНІВЕРСИТЕТІ

Філядельфія. — На запрошення Славістичного департаменту університету Темпл, д-р Ляриса Онишкевич матиме тут доповідь на тему „Бетговен та українська література". Доповідь відбудеться в четвер, 26-го жовтня, о год. 1-ій по полудні в будинку Гюменітіс, кімната ч. 422. Вступ вільний.

Слід відмітити, що в цьому стейтовому університеті перший раз проходить курс української літератури. Його веде проф. Елеонора Карпинич-Адамс, а вписалось 14 студентів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Реальна загроза

Останнім часом в Америці розгорнулася широка дискусія про „поважну загрозу для ЗСА з боку Совєтського Союзу". Цю дискусію викликав звіт „Комітету в справі сучасної загрози", приватної організації, до якої належить багато колишніх чільних законодавців, бувших високих старшин збройних сил і колишніх американських дипломатів, а підсилило цю дискусію інтерв'ю з генералом Дейвідом Джовнсом, головою Об'єднаних Шефів Штабу, що його помістив журнал „Ю. С. Нюз енд Ворлд Репорт". Згаданий Комітет і ген. Джовнс перестерігають, що якщо продовжуватиметься теперішня тенденція, то в 1980-их роках Совєтський Союз може здобути військову перевагу над ЗСА, що становило б загрозу не тільки для самої Америки, але для цілого вільного світу.

Зокрема затривоження викликало твердження, що совєтські власті таки плянують здобути мілітарну перевагу над ЗСА, а не тільки рівновагу з Америкою, як це досі заявляло багато американських „спеціялістів".

З одного боку треба вітати факт, що серед американського загалу поважно застановляються над реальною загрозою зі сторони Совєтського Союзу, але з другого боку треба таки дивуватися, чому порівняльно недавно виявилося таке поважне затривоження. Адже ж вже давно різні дійсні спеціялісти в справах Совєтського Союзу та Східньої Европи твердили, що Москва не хоче жадного балянсу, а тільки військової переваги над Заходом, зокрема над Америкою. Ці спеціялісти, як рівнож давніші і найновіші втікачі із СССР покликалися на цілу імперіялістичну історію Совєтського Союзу, переємника імперіялістичних плянів царської Росії, вказуючи, що, не зважаючи на різні заяви про „співіснування" чи про „детант" — Москва завжди плянувала і далі плянує поширити свої впливи на всі обшири світу, і то передусім шляхом мілітарної сили. Американський розвідчий сектор чомусь легковажив ці перестороги, бо донедавна у своїх річних чи піврічних звітах твердив, що Кремль старається здобути тільки „мілітарну рівновагу з Америкою".

Американська розвідка і контррозвідка також чомусь довший час не прикладали належної уваги фактові, що Совєтський Союз протягом довгих років розбудував все новіші і все більш деструктивні роди зброї, зокрема міжконтинентальні ракети, стратеґічні бомбовики та іншу офензивну зброю, як теж розбудував широку сітку підземних сховищ і продовжує скріплювати різні інші засоби оборони проти повітряних нападів. Уряд ЗСА, а зокрема Центральна Розвідча Аґенція (Сі-Ай-Ей), наприклад, не прикладали великої уваги твердженням генерала Джорджа Кіґена, колишнього шефа розвідки військового летунства, який ще в 1972-му році прийшов до переконання, що Совєтський Союз готується до офензивної війни проти ЗСА.

Щойно порівняльно недавно деякі урядові кола і розвідчий сектор остаточно ствердили: Москва таки хоче здобути військову перевагу над Америкою.

Приповідка каже: „Краще пізно, як ніколи". Отже, те, що голова Об'єднаних Шефів Штабу і „Комітет в справі сучасної загрози" б'ють на сполох — треба вважати відрадним явищем. Відрадним явищем треба вважати також те, що в половині жовтня обидві Палати Конгресу схвалили законопроєкт, який пропонує призначити 117,3 більйона долярів на оборонні цілі, що представляє собою найбільший оборонний бюджет в історії ЗСА. Законодавці підкреслювали, що голосували за таким високим оборонним бюджетом, щоб не допустити до мілітарної переваги Совєтського Союзу, який видавав і далі видає значно більші суми на військові цілі, ніж Америка.

В обличчі всезростаючої військової сили імперіялістичного Совєтського Союзу уряд ЗСА ніяк не може дозволити на те, щоб Америка стала другою з черги мілітарною потугою в світі, чи то шляхом зменшення своїх видатків на оборонні цілі, чи погодженням на однобічні концесії під час переговорів щодо обмеження стратеґічної атомової зброї (САЛТ II). Тільки мілітарно сильні ЗСА можуть залишитися заборолом проти аґресивних плянів Москви і запевнити світовий мир.

Я. Гайвас

МОСКОВСЬКІ ВБИВСТВА

Інформаційне аґентство Ройтерс повідомило з Москви, що в середу, 18-го жовтня 1978, помер у столиці Куби, Гавана, Рамон Меркадор, де спалено його тіло, а попіл доставлено в неділю, 22-го жовтня ц. р. до Москви для урочистого похорону на почесному місці. Ще один звичайний душогуб, що після виконання брудного злочину з наказу „бєлокамєнної", ввійде в почот червоних святців.

Хто такий Рамон Меркадор? Це звичайний платний агент і наємний убивця, який з доручення НКВД (до 1934 ҐПУ, перед тим Че Ка, а тепер КҐБ ще й з додатком „СССР", що згідно з опінією знавців піднесло цю горезвісну установу до ранґи понад міністерствами, бо тепер вона називається „КҐБ при Раді міністрів") і персонально Сталіна, 20-го серпня 1940-го року в Мехіко Сити розколов топірцем голову Льва Троцького, наслідком чого останній помер слідуючого дня, не відзискавши притомности. Вже зразу слід сказати, що Троцький не кращий від своїх товаришів: Леніна, Сталіна, Джєржинського, Берії, Андропова, Брежнєва і інших, бо при владі він виявляв ту саму жорстокість і непогамованість у злочинах, як і вони всі.

Чому ж тоді дійшло до того, що один лідер комуністичної партії СССР дає наказ вбити другого в такий брутальний спосіб? Практика ця почалася ще за Леніна, який доручав невигідних йому людей знищувати без суду. Сталін тільки цю практику довів до досконалости. Сталін і Троцький не злюбили себе від „першого погляду". Троцький, світова людина, уродженець херсонських степів, інтеліґентний, начитаний, неабиякий публіцист і промовець, що володів кількома мовами, а Сталін без знання мов, ще й до кінця свого життя не зовсім добре давав собі раду з російською, з рудиментарним знанням „клясиків марксизму", без знання світової літератури, а до того з напів-бандитським минулим. Неспівмірні величини, одначе Сталін перевищував на голову Троцького в інтриґантстві, мистецтві закулісових ходів, спокійним розрахунком і вмінням перекуповувати людей. До першого зудару дійшло між ними тоді, коли Троцький, як комісар війни, заатакував Сталіна, політкомісара оборони Царицина (тепер Волґоґрада). При помочі Леніна Троцький переміг, але мстивий Сталін йому цього ніколи не забув.

Леніну вдавалося тих двох суперників якось годити. Після його смерти, конфлікт між ними ставав щораз глибшим і тільки було питання часу, хто кого угробить. Троцький розраховував на свій талант, блискучі виступи, неперевершену славу організатора Червоної армії і переможця у громадянській війні, він не дбав про прихильників, не організував своїх ячейок у партії, дивився на партійців звисока. Сталін, навпаки, організував партійну машину обіцянками, позиціями, які він міг роздавати як генеральний секретар партії і різними принадами з'єднував собі щораз ширше коло партійних бонзів. І коли дійшло до лобового зудару на ЦК партії в жовтні 1927 року майже в десятиліття большевицького перевороту, майстром якого був власне Троцький, Сталін без труду при помочі гнітучої більшости ЦК усунув Троцького з компартії. В грудні цього ж року Політбюро партії рішило депортувати Троцького „в віддалене місце СССР" і 17 січня 1928 року ҐПУ, виломивши двері до квартири Троцького, насилу винесло його і відставило до Алма-Ати, тоді безнадійної провінційної діри. Рік пізніше, в січні 1929 року це саме ҐПУ „видворило" його з СССР до Царгороду.

З Царгороду як і з Алма-Ати, Троцький продовжував свою опозиційну діяльність. В липні 1928 року прихильники Троцького почали видавати в Парижі орган опозиції — Бюлетень опозиції. З цим Бюлетнем зв'язані дві типові для большевицької практики події. Літом 1929 року відвідав Троцького у Царгороді його близький співробітник з воєнних часів, а потім керівний діяч Че-Ка і ҐПУ, Яків Блюмкін. Хтось доніс до ҐПУ, що Блюмкін везе з собою листи від Троцького. Блюмкіна арештовано в часі повороту до Москви, піддано несамовитим тортурам, в яких з насолодою брали участь дотеперішні його підвладні, накінець без суду розстріляно. Розстріл Блюмкіна вважається в большевицькій аґіографії першою розправою зі „старим большевиком". Нелюдські тортури і вбивство Блюмкіна було передвісником для інших „старих большевиків", яких Сталін винищив майже до ноги. Другий подібного характеру факт, пов'язаний з Бюлетнем опозиції, була провокація аґента ҐПУ Марка Зборовського, який вкрутився в довір'я сина Троцького Лєона Сєдова, отруїв його після операції в шпиталі, а опісля перебрав редакцію Бюлетню опозиції, яку власне вів Лєон Сєдов і став довіреним співробітником і дорадником Троцького.

З Царгороду в липні 1933 року Троцький мусів переїхати до Франції, а звідти весною 1935 року, коли йому почала „горіти земля під ногами", перенісся до Норвегії, а в січні 1937 року виїхав до Мехіко.

В тому ж часі КП СССР на чолі зі Сталіном скочувалася щораз глибше в тря-

(Закінчення на стор. 3)

Василь Маркусь

НА ПОРОЗІ ПОНТИФІКАТУ ІВАНА ПАВЛА II

[1]

Коли в понеділок, 16-го жовтня 1978 року, о 6-ій год. 18 хв., у Римі проголосив кардинал Феліче з портика базиліки св. Петра „Габемус Папам" і подав ім'я краківського кардинала Кароля Войтили, сповнилася, як ніколи перед тим, давня римська мудрість: „Хто входить до конкляве кандидатом на Папу, виходить кардиналом, а той, кого найменше уважають кандидатом, виходить Папою".

Так було з кардиналом Войтилою, церковним достойником неіталійського роду, без куріяльного досвіду, порівняно мало відомого у світі, що походить із Східньої Европи, до того, з-під комуністичного режиму. Він, щоправда, мав властивості, на які могли звернути увагу кардинали-електори — ученість, душпастирський досвід, твердість віри (доктринальний консерватизм), поступові соціяльні погляди, політичний реалізм та теплу персональність. Проте, це все не видавалося рішальним атутом, щоб вибрати кардинала-поляка з-за залізної заслони Папою. Щонайменше, так могло виглядати напочатку і перед конкляве. Можна рискувати здогадом, що кандидатура кардинала Войтили вирінула поважно щойно в ході конкляве і після неуспішних голосувань на інших кандидатів.

Кардинальський збір сьогодні рахує у своєму складі поважних і мудрих церковних проповідників з почуттям відповідальности за свої національні Церкви, які вони репрезентують, як також за добро всієї Церкви. Вибір, що його вони зробили, не був припадковий, але передуманий, виправданий поважними міркуваннями і відповідальний. Прихилення більшости кандидатів до якогось одного кандидата стається у висліді глибокого розважання, душевних шукань, основної оцінки даних і шансів кандидата якнайкраще провадити Вселенською Церквою. І, очевидно, в атмосфері молитви та не без дії Святого Духа.

\# \# \#

На нашу думку, вибір 264-го Папи в особі кардинала Кароля Войтили був щасливим, благословенним і багатообіцяючим. А це з таких причин.

1. Загальним бажанням самих електорів, як і переважаючої більшости католиків, було обрати наступником покійного Івана Павла I людину його характеру, профілю, заінтересувань і темпераменту. Під цим оглядом кардинали-електори не помилилися. Кардинал Войтила сам це підтвердив, прийнявши ім'я свого попередника, чий понтифікат так нагло обірвався.

2. Вперше від 455 років кардинали вибрали Вселенським Архиєреєм неіталійця, і це є дуже знаменним. Це доказ, що Католицька Церква і її церковне управління стають справді універсальними. Це — повне звернення Апостольської Столиці в бік усього католицького світу, до всіх народів і рас. У виборі Папою неіталійця після того, як на протязі століть цей високий уряд уважався наче зарезервованим привілеєм для італійських кардиналів, можна вбачати не лише символічним жестом цієї „вселенської відкритости", але й дуже реальним зворотом у бік так бажаної інтернаціоналізації керівництва Католицької Церкви.

3. Порівняно молодий вік обраного Папи Івана Павла II дає йому можливість плянувати свій понтифікат на довшу мету й накреслити такі напрямні і пляни церковної політики й управління, які вимагають більшого часу на їх реалізацію. На всякий випадок, вибираючи кардинала Войтилу, його співбрати не думали про „переходовий" понтифікат.

4. Знаменним є також факт, що Папою став кардинал з Польщі. Польський народ має репутацію релігійної і сильно віруючої спільноти з великою традицією католицизму. Проте, нормально, так далеко не заходили амбіції поляків, щоб один з їх кардиналів засів на престолі Петра. Польща, як і інші країни Східньої Европи, нині під комуністичними режимами, довший час були відписані з поля головної уваги західнього світу, щасливого, що лишився поза жахливим тоталітарним досвідом.

5. У якійсь мірі саме цей досвід виявився для поляків, як і для інших, благословенням: їхня віра зміцнилася, польський католицизм став багатшим і шляхетнішим. Людина досвіду кардинала Войтили вмітиме зустріти новий визов доби й труднощі конфронтації з атеїзмом. Може саме він намітить правильніше шляхи і методи, як ладнати справи з режимами, які в принципі визнали релігію шкідливою і всякі компроміси з нею уважають тільки коньюктурними. Переслідувані люди за релігію й інші вартості духа побачать в новому Папі одного з-поміж себе, хто їх справді розуміє і їхню долю матиме постійно у своєму серці.

[Продовження буде]

На мистецькі теми

СУЧАСНЕ МАЛЯРСТВО І МИ

(Із приводу виставки картин Яра Плав'юка у Філядельфії)

Усе в світі зміняється — цим самим й образотворче мистецтво. Які користі з цього, це друге питання, до речі доволі складне і над цим не будемо зупинятися, а познайомимо вас із сучасними малярськими концепціями, щоб не сказати течіями.

Властиво якихсь особливих змін від двох, трьох чи навіть і більше років — немає. Далі ще в моді американський „поп-арт" і новий реалізм, що ним так захоплені французи; постійно перекочується хвиля „геппенігів", не перестають множиться різного роду „енвайроментс", зчаста появляється „арте повера", можете натрапити на „боді-арт", „відео", гіперреалізм, як також можете наткнутись на концептуалізм (що узнає існування виключно конкретних предметів) і контестаційне мистецтво (маніфестування спротиву в мистецтві). Теж приходить до голосу „фото мідіюм — арт" і до ранґи мистецтва підноситься гоббістичні збірки (Мавс-Музеум Клявса Ольденбурґа).

Рівнож існує тип мистецтва, що виріс із геометричної абстракції, де обов'язують відмінні прямування і критерії. Дуже евідентний також зворот до конструктивізму, що постав у Росії 1914 — шукання нових форм, що становить відбитку сучасности. Як же ж не наслідувати дувати москалів?

Істотні осяги новаторських пропозицій мали б полягати на відкритті передачі рефлексій, новому спогляданні, на збаналізуванні справ світу і життя, як також на підшуканні для їх вислову засобів досі ще в мистецтві не примінених. Із з цією ціллю сягається інколи в сферу сакрум, та частіше в сферу профанум.

У простір „мистецьких дій" входять також різні реквізити, як рівнож знадіб'я із щоденного побуту людини, засобів транспорту, а навіть документації, вичерки, якісь нібито наукові реляції тощо.

Цим діям просвічує гасло: в'язати різні ділянки людської активности; обняти мистецтвом усі райони дійсности, щоб визволити в людині чинник творення, щоб знести поділ на мистців і не-мистців, на мистецтво і немистецтво вслід клича: „Мистецтво є те все, що робить мистець". Інші голосять: „Мистецтво є те все, що заборонено".

Не без того, щоб у вічному шуканні не натраплялось на якесь новум — ним є наявність у новочасному мистецтві естетизму нашої епохи. Мається на увазі кольорові лязерні смуги на нічному небі (Е. Бавманн), барвні тривимірні голографічні картини, акварій; крізь нього дивитись, люди над головою дістають світляну ареолю (Массачусеттс Інститут оф Технолоджі), звуковий сталевий міст (Дж. Тракас), чи многолюдна „процесія" (перформанс А. Міральд).

Та це все лиш естетизм часу, гра ефектів, різного роду експерименти, осяги найновішої техніки, а не нова концепція мистецтва, хоча ці всі „мистецькі" твори експоновано чи то на „Документа" в Кассель, чи то на „Б'єналлє Молодих" у Парижі.

Безпірним плюсом наших мистців, у якому типі мистецтво вони не творили б — є повне розуміння твору в естетичних категоріях. До речі наші мистці крім великих умілостей, ще неабияк узброєні в теоретичне знання. Чи не були ми відкриттям мистецьких експозицій, слухаючи слова виголошеного якимсь нашим мистцем? Наші мистці скажуть вам, що слід розуміти під поняттям краси, бо те все, що підпадає під вислів „гарне" не мусить бути мистецьке і навпаки. А втім „не існує жадне об'єктивне правило смаку, яке за допомогою понять окреслювало б що є гарне" (Е. Кант).

Часто також зловживаємо висловами: „Твір цікавий, оригінальний". Очевидно в мистецтві така оцінка незвичайно цінна, якщо справді твір заслуговує на це окреслення.

Талант, індивідуальність, тобто особовість, розум і внутрішній світ мистця — це передумова мистецької діяльности.

\# \# \#

З радістю ми оглядали експозицію картин Яра Плав'юка, яка відбулась у Пластовому Домі у Філядельфії 6-го, 7-го і 8-го жовтня ц. р. Її оглянуло багато любителів образотворчого мистецтва, багато картин було продано.

Мистець виставив коло сотні картин олія — пейзажі, маріни і квіти. Всі вони були справді мистецько цікаві й оригінальні. У картинах сильне поетичне відчуття непересічного мистця, а повторивши за паризькими рецензентами — полотна „par excellence" шталюгові. Тому то мистець здобуває собі щораз, то більший авторитет і славу, за що дружньо, зичливо стискаємо йому руку і бажаємо йому дальших якнайбільших мистецьких осягів.

І. Качмар

Наталія Коропецька

МІЖКРАЙОВА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ

[2]

Вівторок 8-го серпня: юнацтво трьома групами виїздить на оглядини українських поселень навколо Едмонтону. Крім музеальної вартости хат (100-річна хата Гаврилюка), побудованих на зразок хат у селах, з яких ці люди походили, оглядаємо церкви, два музеї. Зокрема цікавий музей при манастирі оо. Василіян у Мундейні, де ще від кінця XIX ст. існує перший і найбільший осередок релігійного життя наших піонерів. Звідтіля виїздили отці на місії до окружних поселень, там відбувалися великі празники, там засновано середню школу, семінарію для будучих священиків, які вже рекрутувались із поселенців, там був шпиталь, друкарня, бібліотека, а тепер музей і ґрота Пречистої Діви Марії. Гарна модерна церква і дзвіниця із цікавими вітражами та справжніми дзвонами. Мундейн був твердинею української науки і культури, остоєю для тисяч українських піонерів у чужому морі.

У Вагревіллі — найбільша писанка в світі, що її їздила подивляти навіть королева Англії, після відкриття Коммонвелт Ворлд Гейс.

Всюди нас гостинно вітали. А з озерах молодь мала нагоду скупатися, бо на місці Зустрічі такої нагоди не було. Найкраще місце купелі — це „Елк парк", де вільно ходять буйволи і олені, а в закутку лісу стоїть українська хата-музей — репліка бойківської хати.

Вечорами — гутірки при ватрі про враження дня. Завтра кінчаємо таборування на Українському Селі і їдемо на тиждень у мандри — у Скелисті Гори Альберти.

Автобус за автобусом залишає гостинну поляну Українського Села. Їдемо в напрямі Едмонтону, а звідтіля 200 миль в гори. Проїхавши яких 150 миль, бачимо на обрії високі шпилі Скелястих Гір. Спершу далеко в мряці, а далі щораз виразніше, щораз ближче. Осикові ліси переходять у шпилькові — смереки, сосни — високі, стрункі і рівненькі, як свічки, з коротким розгалуженням. Спинаються ген до скелястих верхів. От вже і скелі появляються попри дорогу. Праворуч розлилася широка ріка з біляво-каламутною водою. Це води, що спливають з вічно покритих снігом і ледами верхів, забираючи по дорозі дрібний пісок. Ліворуч ліс, а понад лісом голі сиві скелі. Найвищі шпилі вкриті снігом. На скелях — громади диких брунатних кіз, що сходять аж до гостинця. Вище — круторогі барани. В'їжджаємо на гостинець Джаспер-Бенф, Панорама гір щораз ближче, щораз могутніша. Праворуч з-поза скель появляється велична ріка Атабаско.

Минаємо містечко Джаспер і ось ми вже на терені нашого таборування — Вістлєр. Автобусами привозять нас на розлогу поляну серед шпилькового лісу. Праворуч височіє гора Вістлєр, на яку щохвилини виїздять по линві червоні вагоники з туристами. Ліворуч — ланцюги гір Малін, далі пасмо Вікторія. Небо синє, прозоре, де-не-де білі отари хмар. Сонце сліпуче, сильне, немов ближче до землі, як деінде. Швидко зелена поляна вкрилася шатрами таборів учасниць і учасників. Власниця площі табору остерігає нас, щоб не залишати ніяких харчів надворі, бо вночі приходять медведі, приманені запахом їжі. Ніхто не хоче в це вірити, але справді — три ночі під ряд нічні стійки мусіли свистками й тарабаненням в казани і їдунки відганяти ласих чорних ведмедів. Однієї ночі двічі прийшла в гості ведмедиця з двоїма малими. Не легко було їх позбутися. Ми мусіли будити цілий табір, щоби їх злякати. Стійковий так описує цю пригоду: „Свічу навколо лямпкою під ліс і бачу пару вогнистих очей. Починаю свистати і бити по їдунці, щоб відігнати нахабу. Свічу знову — а тут ще одна, а далі й ще одна пара очей! От, це вже біда! Кличу на допомогу інших стійкових. Це, мабуть ведмедиця з малими, бо рівень очей вказує на одного більшого ростом, а двоє нижчих ростом ведмедів. Вперті, не тікають від нашого калатання, а підходять все ближче. Нічого не залишилося, як поставити на ноги весь табір". На другий день таборування нас відвідали Начальний Пластун та члени Головної Пластової Булави. Наступних 6 днів юнацтво групами виходило на прогулянки — три дво — і одноденні. Погода була холодна і час від часу падав дощ, але, надиво, юнацтво не нарікало, а, навпаки, повернувшися з мандрівок захоплено оповідало про свої пригоди, про красу природи, про зустрічі з дикими звірами, і лікувало понабивані в дорозі міхурі. Купатися ми їздили до гарячих сірчаних купелів у Міет, якись 40 миль від табору. Розкішшю було ввійти в теплий басейн, температура води якого доходила до 120 Ф. Гаряче джерело випливало з-під скелі. Можна було обсервувати сотні сусликів, що мали свої нори і підземні хороми по цілій площі нашого таборування. Вони радо з'їдали всі рештки нашої їжі і були такі сміливі, що брали їжу просто з рук.

Останній день побуту в Джаспер. Всі відпочивають чи грають м'яча. В середу 16-го серпня падав зливний дощ. Прощаємо Джаспер і від'їжджаємо до Морні — на індіянську резервацію, біля Калґарі, де має відбутися закриття Зустрічі. Там вже тиждень таборують сеніори, прихильники і прихильниці. До нас ще мали долучитись табори розвідувачів, розвідувачок, вірлиць і скобів та старших пластунів, що таборували біля Бенфу. Шлях до Бенфу — на висоті яких 6000 стіп, в'ється попід ледяникові поля Колюмбія (залишок останньої ледяної ери), вздовж ледняковиx рік та озер, попід дикі скелі та темні непрохідимі ліси. По дорозі вступаємо до однієї із кращих закутин Скелястих гір Альберти — озеро Люїз з величавим готелем-шато на березі. Озеро обведене вінками чудових квітів — червоних та жовтих каліфорнійський маків, синіх остріжок, пеоній та братків. Кругом озера іде доріжка лісом, майже до підніжжя зеленої гори, що височіє над другим кінцем озера. Весь простір вздовж Джеспер-Бунф магістралі — це заповідники природи, що їх канадські уряди Альберти і Британської Колюмбії хочуть задержати в первісному дикому вигляді, включно з тваринним та рослинним світом. Найвищі гори доходять до 11 850 стіп, коло 4000 метрів.

Від озера Люїз шлях поволі опускається вниз, гори меншають, більше лісів, аж вкінці з'їжджаємо в широку долину Морлі де є резервація індіян племени Стоні (індіяни Скелистих гір).

Морлі — над яром шумного потока. Довкола гори, деякі зі сніговими шапками. Дощ не вгаває. Розтаборюємося на мокрій площі і в мокрих шатрах. Спимо в мокрих мішках.

На вечерю індіяни приготовили для нас печеного буйвола і смачну рибу. Мясо з буйвола — смачне.

День закриття Зустрічі, 17-го серпня, безхмарний, теплий і повний гарячого підбігунового сонця. Юнацтво веселе, радісне. Втішається доброю погодою і думкою про поворот домів, щоби чимскорше поділитися враженнями з рідними і приятелями. А вражень чимало.

Тут зустрічаємо всіх знайомих із Зустрічі в Українському Селі, Начального Пластуна та членів Головної Пластової Булави, які скінчивши об'їздити всі табори; приїхали тут на останні 4 дні, щоб попрацювати над одноднівкою Зустрічі, Команду Зустрічі та решту учасників, що таборували тут вже цілий тиждень.

Святочне закриття під загравою заходячого сонця і сходячого місяця починається молебнем. Гарну промову до пластунів сказав на прощання вождь індіян (також баптистський священик). У ній він підкреслив велич природи, яка творить з її Творцем і людиною одну гармонійну цілість, у своїм багатстві і різнорідності, та говорив про потребу задержання своєї національної ідентичности з культурою, традиціями та віруваннями.

Опісля роздано відзначення найкращим пластунам і пластункам під час Зустрічі, та іменовано двох Гетьманських Скобів — одного із ЗСА та одного з Австралії.

Кінцева ватра... В програму включуються індіяни в своїх барвистих одягах зі своїми танками під звуки барабанів і своєрідного співу. Відтак юнацтво продовжує ватру, танцюючи та співаючи до пізньої ночі. Місячна ніч, мерехтливі зорі здаються самоцвітами у чистому холодному повітрі. Внизу грає шумом потік.

Ранок застає всіх готових до від'їзду в різні сторони світу.

• • •

Так цікаво задумана і добре підготована імпреза, якою була Мікрайова Пластова Зустріч-78 в Канаді, має для української молоді, а зокрема пластової, величезне виховне і моральне значення.

Молодь юнацького віку потребує сильних переживань. На жаль, в обставинах, у яких українська молодь тепер зростає, не раз джерелом таких переживань стають такі

(Закінчення на стор. 4)

ЖОВТЕНЬ — МІСЯЦЬ ІНТЕНСИВНОЇ ЗБІРКИ НА III СКВУ!

Московські вбивства

(Закінчення зі стор. 2)

совиння терору, судових і без суду душогубств та безчисленних інших злочинів. Прийшли великі монстр-процеси, в усіх закутинах СССР виростали без ліку концентраційні табори і табори смерти, з яких щодня виношено сотні і тисячі мертвих тіл і треба було їх наповняти новими арештованими. Троцькому в Мехіко здавалося, що врешті-решт він прибув до спокійнішого берега. Але життя йому й там не було, бо безперервним ланцюгом напливали вістки про ліквідацію членів його родини, приятелів, прихильників. Черга зближалася до нього.

Доручення зліквідувати його дістав міжнародний спец від „мокрих справ" Леонід Айтінґон. В 1939 році він прибув до Мехіко з Ню Йорку. Ню Йорк був тоді вигідною централею большевицької аґентури і відразу взявся до виконання свого завдання. Втягнув він до цього і компартію Мехіко, в якій большевики перевели чистку в березні 1940 року, а вже в травні група до зубів озброєних людей (понад двадцять) напала на будинок Троцького, вдерлася до середини, рясним вогнем засипали кімнату Троцького, в якій він заховався з жінкою під ліжком і ...вийшов живим. Не вбивши Троцького большевики і їхні поплентачі розпустили по всьому світу, що цей напад сфабрикував сам Троцький. Одначе мехіканський уряд скоро розв'язав загадку, арештувавши учасників нападу, членів компартії і агентів Москви, та поставив перед судом.

Большевики ніколи не резиґнують з вбивства своєї жертви, навіть, коли б їм не вдалося. Айтінґона замінив Ґаік Овакіміян, який також оперував з Ню Йорку. Йому передано Рамона Меркадора (псевда: Жак Морнар, Френк Джексон). Пристійному Рамонові, що сипав грішми, вдалося без труду заграти ролю залюбленого в наївній американці Сильвії Аґельоф. Сестра Сильвії Рут, колись секретаріювала в Троцького. Сильвія без труду відвідувала його разом із сестрою, а відтак сама. Після якогось часу впровадила вона свого „улюбленого" Рамона, який грав ролю скромного, мало заінтересованого в політиці і дуже радо всім, чим міг допомагав, а особливо Троцькому і його дружині. 20 серпня 1940 року Рамон згідно з попереднім домовленням, під претекстом критичного розгляду написаної ним статті, зайшов до робітні Троцького. Кілька хвилин пізніше з робітні Троцького розніссся шум і стогін. Жінка і охорона поспішили до кімнати, Троцький лежав в калюжі крови, а Рамонові не вдалося втекти, бо вдарений топірцем Троцький кинувся рештками сил на нього. На другий день Троцький помер у лікарні.

Вбивця після відсиження понад двадцяти років у тюрмі в Мехіко — жилося йому в тюрмі дуже добре, мав окрему кімнату, зі світу дістава дорогу їжу й напитки, відвідувала його наймана полюбовниця, гроші без обмежень постачав його адвокат — в 1961 році подався до Чехо-Словаччини, а пізніше до Москви.

Давні, неактуальні діла, — хтось може сказати. Зовсім не так. Саме тепер множаться випадки „нерозв'язаних" скритовбивств, все вказує, що це нова серія большевицьких розправ, знаємо, що аґентура Москви серед нас пожвавила свої заходи, знаємо, що останньо появилися нові „оперативники", знаємо про загострений курс Москви проти вільнолюбивих, а в першу чергу національних течій, отже добре є пригадати собі давні історії, повчитися з них і — найважніше — бути на осторозі.

Увага! Бостон й Околиця! Увага!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу стейтів Массачусетс і Мейн

повідомляє, що

в неділю, 5 листопада 1978 р., о год. 3 по пол. в залі Української Католицької Церкви при 148 Форест Гіл вул., ДЖЕМЕЙКА ПЛЕЙНС, Масс.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

в яких зобов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати і Відділові урядники таких Відділів УНС:

178 в Манчестер, 181 Топшам, Мейн, 224 Сейлем і 238, 307, 374 в Бостоні.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах візьме участь:

д-р Іван Флис, головний предсідник УНС

УПРАВА ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ УНС

„МОЛОДА ДУМКА" Нюарк, Н. Дж.

ВШАНОВНІ БАТЬКИ!

Якщо Ваша дитина є музично обдарована, то значить має слух і голос, просимо записати її до дитячого хору „Молода Думка".

Вивчаючи пісню, допомагає у збереженні української ідентичності.

ПРОБИ відбуваються щоп'ятниці, в год. 6:30 веч. в шкільній залі при церкві св. Ів. Хрестителя, при Сенфорд Авеню і Айві.

Диригент **маестро Лев Стругацький**

УПРАВА „МОЛОДОЇ ДУМКИ", Нюарк, Н. Дж.

Увага! Лігай Веллі і околиця! Увага!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Аллентавнської Округи

повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

відбудуться

в суботу, 4 листопада 1978 р., о год. 6:30 веч. в залі Українського Горожанського Клюбу при 706 Іст вул., ІСТОН, Па.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

До участи в нарадах запрошується всіх членів Відділових Управ, членів Контрольної Комісії і делегатів останньої Конвенції слідуючих Відділів:

44, 47, 48, 124, 137, 147, 151, 288, 318, 369, 438

У нарадах візьмуть участь:

Марія Душник, заст. головного предсідника УНС
Анна Гарас, головна радна УНС
Степан Гавриш, старший обласний організатор УНС

По нарадах відбудеться

СОЮЗОВА ЗАБАВА

з нагоди **85-ліття „Свободи"**

на яку Управа Округи запрошує все Громадянство Округи Лігай Веллі, як також союзовців сусідніх Округ.

Грає місцева українська оркестра ГОРОШКА.

Початок година 9-та веч.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Михайло Колодруб *почесний голова* — **Анна Гарас** *голова*

Дмитро Мушастий, *касир*

Стефан Муха *секретар укр. мови* — **Стефан Колодруб** *секретар анг. мови*

Український Спортовий Осередок УСО „Тризуб"

П О Д Я К А

з приводу Благословення, посвячення площі, яке відбулося 8-го жовтня ц. р.

За Благословенням Високопреосвященнішого Митрополита Кир Йосифа, чину посвячення Спортового Центру Тризуба завершив Впр. о. Декан Мітрат Мирослав Харина в сослуженні Отців Філядельфійського Деканату.

Цією дорогою Управа УСО Тризуб складає щиру подяку Вчс. Отцям мітратам М. Харині, В. Головінському, шам. М. Федоровичеві, парохові М. Канавановi, о. П. Липинові і о. Р. Мірчукові, які своєю участю в Благословенню і Посвяченню площі-землі звеличали наше Свято. Особливу подяку складаємо о. Дек. мітр. М. Харині, за знаменну проповідь, яка нас піднесла на дусі, як рівнож дякуємо парохові М. Канавановi, який проповідував в англійській мові і П. Маркові, за його гарний спів в часі Богослужіння.

Щиро і сердечно дякуємо представникам краєвих і місцевих організацій, за їхню велику участь у нашому Святі, а Українській Громаді велике Спасибі, що нас морально і матеріяльно піддержала. Зокрема сердечно дякуємо голові Відділу УККА проф. д-рові Петрові Стерчові, за його привітання від української філядельфійської громади.

Дякуємо представникам Спортової Централі УСЦАК, СУАСТ-у і „Чорноморської Січі" ВП. пп. Б. Стебельському, О. Твардовському, які не зважаючи на далеку дорогу взяли участь у нашому Святі.

Велику подяку складаємо нашим Добродіям, Жертводавцям, які перед тим і під час Свята зложили датки на розбудову Спортового Центру.

Невимовну подяку складаємо нашим ВП. Паням, Родичам наших змагунів, які своєю великою працею приготовили обильну українську кухню.

І Всім дякуємо, які причинилися до успіху нашого Свята.

ЩИРЕ ВАМ СПАСИБІ!

Управа УСО Тризуб

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Невіджалуваного
БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

ПЕТРА ПОСТОЛЮКА

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в суботу, 11-го листопада 1978 р., о год. 9-ій рано в церкві св. Пія Х в Гюстоні, Тексас;
в суботу, 4-го листопада 1978 р., о год. 8:30 рано в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.;
та в понеділок, 6-го листопада 1978 р., о год. 8-ій рано в церкві св. ап. Петра і Павла в Джерзі Сити, Н. Дж.

Просимо згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

Донька ІРИНА з мужем ЮРІЄМ
і Дітьми

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Марії Медвідь

зложили 30.00 дол.
на потреби Українського Католицького Університету Папи Климента у Римі.

Стефанія КОРОПЕЦЬКА
Орися ІЛЬНИЦЬКА
Леся ІВАСИКІВ

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Незабутньої ДРУЖИНИ

бл. п.

РОЗАЛІЇ МУЛЯР

пересилаю 100.00 (сто) долярів на Третій Конгрес СКВУ.

Чоловік — ЛЕВ МУЛЯР

У ВОСЬМУ, БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого та Невіджалуваного
ЧОЛОВІКА, БАТЬКА й ДІДУСЯ

бл. п. о. каноніка

Д-ра ТЕОДОРА БОГАТЮКА

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
В ДНЯХ 28-го і 31-го жовтня 1978 року
В КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКВАХ:
в Нюарку, Н. Дж., Сиракюзах, Н. Й., Філядельфії, Па., Чікаго, Ілл. та Квібек, Канада

Про молитви за спокій Душі Покійного просять —
ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ

На українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. 11-го жовтня 1978 року відбувся похорон

св. п.

НАТАЛІЇ МАТВІЇВНИ ГРЕЧНІВ

Покійна походила з Чернігівщини, а проживала в Квінсі, Н. Й.

Під час тризни, присутні на заклик о. Протоієрея Володимира Базилевського склали пожертви в пам'ять Покійної. На УВАН у США: Олексій і Галина Воскобійник — дол. 100.00; Іван Воскобійник, Василина Зеркаль, Петро і Марія Крамаренко — по дол. 25.00; Віталій і Зіна Гречнів, інж. Ігор і Ніна Гречнів, д-р Василь і Олена Омельченко — по дол. 20.00; Ада і Галина Гладков, В. Несенюк — по дол. 10.00; Олександер Недiлько, Ірена Поливко, Анатолій Снєжков, Марія Шерома — по дол. 5.00. Всього 275 дол. На Українську Православну Семінарію: Микола і Марія Ганін — дол. 25.00; о. Прот. Володимир Базилевський, Володимир і Джулія Безсонів, Віра і Ірина Таганов — по дол. 10.00; інж. Гончарів, Ганна Шерей — по дол. 5.00. Всього 65 дол. Разом дол. 340.00.

Висловлюємо глибоке співчуття Родині Покійної і щиро дякуємо всім Жертводавцям.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Управа УВАН у США

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБУНІ

бл. п. ОЛЕКСАНДРИ ПРОСКУРНІ

буде відправлена

УРОЧИСТА ЖАЛІБНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в Українській Православній Церкві
св. Тройці в Ірвінґтоні, Н. Дж.
на Ласне Авеню ч. 836

дня 29-го жовтня 1978 року

Початок Св. Літургії о 10-ій ранку, а Панахиди о 11:30.

•

По Богослуженні відбудеться в церковній залі

ЖАЛІБНА ПЕРЕКУСКА

Проситься всіх Шановних Братів та Сестер у Христі, Родичів та Знайомих вшанувати бл. пам'ять Покійної своєю присутністю на Богослуженню і жалібній перекусці.

Засмучений
муж ОЛЕКСАНДЕР
ДІТИ, ВНУКИ
і ближча Родина

Замість квітів на свіжу могилу
Невіджалуваного, Дорогого Приятеля

бл. п. Михайла Волошина

складаємо 25.00 долярів
на Патріярший Фонд.

Григорій ДУБНО з Родиною

15-го вересня 1978 року відійшла у Вічність, проживши 82 роки

бл. п.

ЕЛИЗАВЕТА з ВИСЛОЦЬКИХ ГУРКО

вдова після бл. п. протоієрея Романа і мати інж. Богдана Гурка.

Покійна переживала у Бережанах, похована у місці спочинку Чоловіка у Мужилові.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

•

Висловлюємо щире співчуття Родині й замість квітів на свіжу могилу складаємо 200.00 долярів на Український Фонд у Гарварді.

Юлія ШУРИН
Марія КОПИТОВ
Омелян й Ніна КАТЕРИНЮКИ

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, у вівторок, 16-го травня 1978 року, відійшла від нас у Вічність наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

ВАРВАРА ФОРОВИЧ з дому МАЗУРКЕВИЧ

Цією дорогою складаємо щиру подяку усім Приятелям, Знайомим та усім Людям Доброї Волі, що віддали шану та звеличали пам'ять моєї Дорогої Дружини, нашої Любої Мами та Бабусі в похоронних урочистостях.

Наша особлива вдячність і подяка Всепреподобному монс. о. Леськові, парохові церкви св. о. Миколая, за відправлення Св. Літургії під час хвороби Покійної, як рівнож відслуження Божественної Літургії в день похоронів та в 40-ий День Смерти.

Зокрема щиро дякуємо Всечеснішому о. Кротецеві, з собору свв. Володимира і Ольги, за прегарно відправлений Парастас, який своїм чудовим українським напівом огрів наші опечалені душі. Дякуємо Всечеснішому о. Пюркоскому, за дбайливу духову опіку в часі недуги в шпиталі, як рівнож за відправлену Панахиду. Сердечно дякуємо монс. о. Свищукові, за похоронні відправи на цвинтарі.

Сердечно дякуємо промовцям, а саме: д-рові Стецюкові, голові Емеритів, за гарне прощальне слово, пані Щербанюк, голові Католицької Акції Пань, за зворушливі прощальні слова. Дякуємо всім Присутнім паням Католицької Акції Пань, за відмовлення вервиці після Панахиди над домовиною Покійної.

Дякуємо хорові „Славута", за мистецький спів під час Панахиди.

Особливо дякуємо д-рові А. Фаріонові, за особливу опіку і потіху під час недуги Покійної, як рівнож моральну піддержку в часі нашого горя.

Велика подяка всім Тим, які несли домовину.

Щиро дякуємо проф. А. Антоновичеві, за приємні спогади на поминках про знану родину Мазуркевичів в Долині. Дякуємо С. Мазуркевичеві, братові Покійної, за прощальні слова на поминках.

Ми глибоко вдячні нашим Приятелям і Знайомим, за численні усні та писемні вияви співчуття, за моральну піддержку у хвилинах нашої великої скорботи. Велика подяка Тим, які жертвували Божественні Літургії за упокій Душі, як рівнож Жертводавцям на інші цілі.

Похоронному заведенню Музика і Син подяка за переведення похорону.

Щиро дякуємо Клюбові Емеритів, за замовлення Св. Літургії з Панахидою за душу Покійної. Всечеснішому о. Олешкові особлива подяка за відправлення Св. Літургії з Панахидою за душу Покійної під час зібрання і сходин Емеритів.

Горем прибиті:
муж — МИХАЙЛО
дочка — ЮЛІЯ КОКОРУДЗ з Донями
син — ЗЕНОН з Родиною
дочка — ІРЕНА

МІЖКРАЙОВА...

(Закінчення зі стор. 2)

нездорові речі, як наркотики, спотворена музика, порнографія та інші принади, які залишають по собі знуджену, вбогу духом і психічно розгублену людину. Здорову, зрівноважену і корисну людину виховує життя серед природи, життя повне невигод і пригод, коли юнак має змогу поборотися з трудами і відчути у зустрічі з незайманою природою близькість її Творця та Його любов до людини.

І саме однотижневий побут у заповідниках Скелистих Гір Альберти повинен був це почуття юнацтву дати і залишитись йому неповторним переживанням на ціле життя. Зустріч із ровесниками українського походження із інших континентів, з якими мова спілкування мусіла бути українська, дала юнацтву почуття єдности всієї української молоді в діяспорі. Перебування в Українському Селі, участь у його посвяченні, де прибуло три а то й чотири покоління українських емігрантів, уможливило побачити величезний поступ від простого неосвіченого піонера-рільника до освіченого повновартісного канадського громадянина, що сьогодні нарівні з громадянами інших етнічних груп займає чільні становища в провінції Альберти, а українська мова стала другою мовою навчання в школах. Ці люди могли в пластунів тільки збудити подив і пошану та заставити призадуматися над своїм власним наставленням до української спільноти. Вони побачили, що гордість і певність себе випливає у людини з прив'язання до прадідівського походження, а осяги їхні приносять користь не тільки для країни їхнього поселення, але і для українського народу.

Участь юнацтва у Спортових Грищах Коммонвелту може стати заохотою неодному стати в майбутньому олімпійським змагуном. Покищо наша еміграція такого не має.

Зустріч і забава зі сумівською молоддю в Едмонтоні — це потрібний нам крок до нашої національної єдности, момент незвичайно виховний.

Мандрівки в гори, багаті на переживання, прекрасна природа, були для міської молоді однієї великою пригодою. Накінець — зустріч з індіянами, яка була прикладом, що модерна цивілізація не потрапила втопити їх у своєму морі, вони далі держаться своєї мови, культури і традицій. Годі перелічити всі виховні моменти Зустрічі, оо їх було незвичайно багато. Тому організаторам її і проводові належить велике признання за її зорганізовання та переведення. Батькам, які не пожаліли грошей — честь і слава, бо цим дали доказ, що їм залежить на тому, якими виростуть їхні діти, і цінять кожен виховний засіб без огляду на кошти. Щире спасибі і тим небагатьом установам, товариствам і окремим особам, що піддержали цю Зустріч своїми грошовими пожертвами і так уможливили оплатити дорогу виховникам, які опікувалися юнацтвом під час Зустрічі.

На закінчення — слово до тих батьків, діти яких ще досі не належать до ніякої української молодечої організації: прочитавши цю статтю ви побачите, скільки ваші діти тратять, вони ж бо через брак зв'язку з українським середовищем затрачують почуття української ідентичности. Переживання пригод на мандрівках, таборах, спільних зустрічах у колі ровесників — залишають дітям неповторні спомини молодости. Поки не пізно, дайте їм змогу придбати українських друзів та стати частиною української спільноти, що допоможе їм закріпити прадідівське коріння.

Маймо надію, що наступна зустріч притягне знову сотні нашої молоді і між ними будуть і ваші діти.

(Кінець)

До авторів статтей і дописів

Звертаємось до шановних авторів статтей і дописів, щоб їхні матеріяли, по можливості, були написані на машинці і щоб поміж рядками цього машинопису, евентуально рукопису, був подвійний відступ. Редакція приймає тільки оригінальні матеріяли.

Дописи про відзначування національних річниць, пов'язаних із специфічною датою, таких як: 22-го січня, Листопадові дні, Крутянські імпрези, березневі Шевченківські свята, різдвяні чи великодні та інші імпрези — присилати не пізніше, як 10 днів після влаштування даних імпрез.

Редакційна Колегія „Свободи"

Інженери, КЛК відбули спільну зустріч на Союзівці

Союзівка. — В суботу і неділю, 14-15-го жовтня ц. р., нюйоркські відділи Товариства Українських Інженерів Америки і Карпатського Лещетарського Клюбу влаштували на цій оселі УНСоюзу свою традиційну спільну зустріч, в рамках якої інженери відбули короткі наради, а тенісисти КЛК — турнір за клюбовий примат.

Роман Ракочий, мол. (зліва) отримує чашу з рук її фундатора д-ра Ярослава Рожанковського

З уваги на зливний дощ, який навістив Союзівку і околиці, перші рунди тенісових змагань відбулись в суботу в закритій арені в Кінгстоні, Н. Й., а півфінали і фінали проходили в неділю вже на сухих кортах Союзівки. Переможцем в групі чоловіків і сеньйорів, в якій змагалось 12 учасників, другий рік підряд нову чашу д-ра Ярослава Рожанковського здобув Роман Ракочий, мол., перемагаючи у фіналі Юрія Грабця 6-3, 6-3. У півфіналах Р. Ракочий елімінував Ігоря Купчинського вислідом 6-2, 6-2, а Ю. Грабець — Юрія Петрикевича 6-0,7-6. В групі переможених Ю. Витанович переміг сеньйора українських тенісистів д-ра Я. Рожанковського 6-4, 6-4. Із п'ятьох стартуючих жінок на перше місце вибилась Віра Грабець, а в групі переможених — Ільона Шиприкевич. Турніром проводили Ю. Петрикевич і Ю. Витанович. Дощова погода причинилась до відносно малого числа учасників цього заключного турніру на Союзівці.

У суботу, в пополудневих годинах, інженери та гості заслухали доповіді інж. Романа Войтовича, а увечері, під час спільної вечері, якою проводив голова нюйоркського Відділу ТУІА інж. Юрій Базилевський, гостей забавляв гуморесками інж. Лев Яцкевич. Серед учасників були присутні: голова Крайової Управи ТУІА інж. Юрій Гончаренко, голова КЛК інж. Володимир Гнатківський та голови і представники кількох відділів ТУІА на сході ЗСА.

Після вечері відбулась забава до звуків оркестри „Союзівки" в особах Алека Худолія (акордеон) і Дорка Сенчишина (бубни).

Авторський вечір Уласа Самчука в Детройті

Часті відвідини Уласа Самчука в Детройті, які поволі стають традицією, викликують дуже широкий відгомін і велике зацікавлення серед української громади. Це безперечно є наслідком популярности його літературної творчости, що її суспільність оцінює як вияв сили і непоборности українського духа, що своєю рішучою поставою протиставить ударам долі непохитний опір. Його творчість є джерелом не тільки естетичного вдоволення, але і джерелом сили, гордости і оптимізму.

Із рамени Культурно-Громадського клюбу 30-го вересня ц. р. цей Вечір зорганізувала Марія Гарасевич, відомий літературознавець, яка й виголосила доповідь п. н. „Широкий діяпазон творчости Уласа Самчука".

Літературний дорібок письменника охоплює п'ятнадцять томів. В одних епопея кількох поколінь, в інших — судьба кількох одиниць, дія на рідних землях або в країнах нових поселень. Персонажі зачерпнуті з усіх шарів нашого суспільства дають повний образ обставин, в яких знаходився і тепер знаходиться український нарід. Це в першій мірі віддзеркалене в книгах його спогадів, що крім літературної вартости мають і вартість історичну. Він письменник-громадянин, письменник-патріот, який не вагався кинути визов брутальній силі німецького окупанта своїм полум'яним „кредо". Його стаття „Так було — так буде" — це ядерно і логічно зформульована віра в невмирущість нашого народу. Цього роду заява, будучи доказом великої цивільної відваги і патріотизму, підтримувала духово його читачів, що масово горнулися до нього. Ця співзвучність його творчости з усіма проявами життя нашого народу є основою його популярности і пошани, якими він втішається серед нас. Це письменник, що не живе в уявній скляній палаті, де снує свої мрії, а людина тісно пов'язана зі своїм народом, що живе його радощами і його терпіннями.

На вечорі відчитано шість уривків з його творів. Старанна підготова виконавців—пань Віри Андрушків, Христини Юзич, Тетяни Гаєцької та панів Юрія Розгона, Олександра Садового та Романа Тарнавського дозволили слухачам схопити ті вартості творчости І. Самчука, що становлять її суть.

У своїй промові Улас Самчук схарактеризував стан української літератури на рідних землях та вказав на ролю та завдання українських письменників у вільному світі. В Україні завданням письменників є боротьба за рідну мову, завданням наших письменників у вільному світі є насичувати свої твори українським духом, українським змістом для збереження тих духових цінностей та надбань, що оперті на віковій традиції творять наше духове обличчя.

Старанно підготована Марією Гарасевич програма, її вдумлива характеристика письменника, дбайливе виголошення уривків з його творів та слова самого автора запевнили цьому літературному вечорові повний успіх, а авторові, надіємось, додав віри та охоти до дальшої творчої праці.

Теплими словами привітав письменника голова Клюбу маестро Едвард Козак. Програмою Вечора провадив д-р Богдан Лончина.

Володимир Баран

†

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ФЕДЧАК, членка УНС Відд. 373 в Сенс Люіс, Мо., померла 8 березня 1978 на 77 році життя. Нар. 1901 р. в Україні; членкою УНС стала 1920 р. Залишила у смутку сина Івана, сестри, внуків і правнуків. Похорон відбувся 11 березня 1978 р. на цвинтарі Резурекшен у Сент Люіс, Мо.

Вічна Їй Пам'ять!
Ярослава Вілямс, секр.

ТЕОДОР ПЕТРИШИН, член УНС Відд. 291 Т-ва Т. Шевченко в Кліввленді, Огайо, помер 6 квітня 1978 на 55 році життя. Нар. 1922 року в Україні, а членом УНС став у 1968 р. Залишив у смутку дружину Розу, синів — Теодора, Володимира й Івана. Похорон відбувся 8 квітня 1978 р. на цвинтарі свв. Петра й Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Вера Напора, секр.

КСЕНЯ ЧЕРЕШНОВСКИ, членка УНС Відд. 236 у Саіре, Па., померла 7 березня 1978-го р. Нар. в Ростоках, Польща,; Залишила у смутку 4 синів: Петра, Івана Василя, і Антона; 4 дочки: Катерину, Сестру Бартоломею, Анну і Марію та багато внуків. Похорон відбувся 10 березня 1978 р. на укр. кат. цвинтарі в Саіре, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ЕВА СКРИПКА, членка УНС Відд. 217 в Рочестері, Н. Й., померла 28 січня 1978 на 69 році життя. Нар. 1908 р. в Україні; членкою УНС стала 1953 р. Залишила у смутку правнучку Елизабет, сестру і 2 братів та багато внуків — в Україні. Похорон відбувся 31 січня 1978 на цвинтарі Голі Сепальчер, у Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Т. Кубарич, секр.

СТЕПАН СЕНЧИШИН, член УНС Відд. 247 у Вілмінгтон, Делавар, помер 16 серпня 1978 на 85 році життя. Нар. 1893 р. в Передільниці, Україна; членом УНС став 1965 р. Залишив у смутку дружину Теклю, 7-ох синів: Івана, Михайла, Володимира, Петра, Карла, Дмитра і Стефана; три дочки: Марію, Гелену і Ольгу, 10 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 19 серпня 1978 р. на цвинтарі Сільвербрук у Вілмінгтон, Дел.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЕВГЕН ПРУЦ, член УНС Відд. 399 в Чікаґо, помер 23 липня 1978 на 69 році життя. Нар. 1908 р. в Біла, пов. Ряшів; членом УНС став 1974 р. Залишив у смутку дружину Стефанію, доньку Віру, зятя внучку та брата і дві сестри. Похорон відбувся 27 липня 1978 р. на цвинтарі. св. о. Миколая в Парк Рідж, Чікаґо.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Б. Припхан, секр.

ТАРАС СІМКІВ, член УНС Відд. 325 в Брукліні, Н. Й., помер 18 грудня 1978 на 83 році життя. Нар. 1897 р. в Україні; членом УНС став 1958 р. Залишив у смутку кузинку Ярославу. Похорон відбувся 23 грудня 1977 р. на цвинтарі св. Андрея в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Вілліям Цюпа, секр.

АНДРІЙ ЗАВОЙСЬКИЙ, член УНС Відд. 29 в Ганновер - Нантікок, Па., помер 5 березня 1978 на 84 році життя. Нар. в Плимут, Па.; членом УНС став 1939 р. Залишив у смутку дітей — Андрія, Евгена, Мирона, Сонію сестру і брата. Похорон відбувся 8 березня 1978 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Плейнс, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга А. Маліщак, секр.

ВАСИЛЬ М. КОБІТО, член УНС Відд. 121 в Ром, Н. Й., помер 6 липня 1978 на 56 році життя. Нар. 1921 р. в Лі, Н. Й.; членом УНС став 1928 р. Залишив у смутку дружину Джун, синів: Брус А., Боббі Дж., Майкел П.; дочки: Беверлі і Барбара, 2 внуків та сестру Анну. Похорон відбувся 10 липня 1978 р. на цвинтарі св. Петра в Ром, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Джун А. Кобіто, секр.

ОЛЬГА МУДРИЙ, членка УНС Відд. 94 в Гемтремк, померла 2 червня 1978 на 60 році життя. Нар. 1918 р. Новосілках, пов. Золочів; членкою УНС стала 1965 р. Залишила у смутку дочку — Джоен і чотирьох внуків. Похорон відбувся 5 червня 1978 р. на цвинтарі в Детройті.

Вічна Їй Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

АННА ХРУНЬ, членка УНС Відд. 373 в Ст. Луіс, Мо., померла 2 червня 1978 на 61 році життя. Нар. 1917 р.; членкою УНС стала в 1965 р. Залишила у смутку ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 5 червня 1878 р. на цвинтарі Ст. Луіс, Мо.

Вічна Їй Пам'ять!
Ярослава Вілямс, секр.

ІВАН ЄДИНАК, член УНС Відд. 69 Т-ва Зоря, помер 16 липня 1978 на 82 році життя. Нар. 1896 р. в с. Березка, пов. Добромиль, Україна; членом УНС став 1923 р Залишив у смутку дочки Мілі і Гелен та 2 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Раймонда в Бронкс, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Різник, секр.

ІВАН БУЦЯК, член УНС Відд. 238 в Бостоні, помер 7 травня 1978 р. Нар. у 1898 р. в Стрию, Україна; членом УНС став 1935 р. Залишив у смутку жінку Марію, 2 дітей і 3 внуків. Похорон відбувся 10 травня 1978 р. на цвинтарі Рестлови Меморіял Ґарденс в Порт Шарлотте, Флорида.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

АНТІН ЛАВРУК, член УНС Відд. 145 в Альтна, Па., помер 21 червня 1978 на 81 році життя. Нар. 1896 р. в Україні; членом УНС став 1926 р. Залишив у смутку синів і дочок: Джосифа, Ольгу, Володимира, Тенні, Доналда, Адама і Аліс. Похорон відбувся 23 червня 1978 р. на укр. цвинтарі св. Марії в Альтуна, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Павло Тетанік, секр.

БРОНИСЛАВА СТЕТКЕВИЧ, членка УНС Відд. 25 в Джерзі Сіті, померла 26 липня 1978 на 94 році життя. Нар. 1884 р. у Винниках; членкою УНС стала у 1915 р. Залишила у смутку доньки: Віру і Надію та синів д-ра Иосифа Д. та Романа. Похорон відбувся 27 липня 1978 р. у Делрей Біч, Фла.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа